

Arrest

nr. 263 421 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat B. D'HAEYER
Verenigingsstraat 28
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 november 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 31 oktober 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE die *loco* advocaten A. DE WILDE en D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2021 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 31/10/21 om 8.57 uur, aan de grensdoorlaatpost Luchthaven Zaventem werd door ondergetekende (..)

mevrouw :

naam X voornaam X

geboren op (...) te NKONGSAMBA CMR geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven op : 14.12.2016

afkomstig uit Douala met Brussels Airlines (SN379) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

De geldige identiteitskaart voor vreemdelingen die betrokkene voorlegt, wordt ingetrokken.

De laatste uitreisstempel in haar paspoort dateert van 18.05.2018, wat betekent dat zij het Belgisch grondgebied gedurende een periode van meer dan 1 jaar heeft verlaten. Betrokkene geeft ook toe dat zij het land verliet op deze datum.

Zij verklaart haar gemeente van woonplaats niet ingelicht te hebben van zijn voornemen om het land meer dan één jaar te verlaten.

Volgens de bepalingen van art 35 van het KB van 08-10-1981 vervalt de geldigheid van elke vestigings- of verblijfsvergunning van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij voor zijn vertrek heeft bewezen zijn hoofdbelangen in België te behouden en het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats inlichtte van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

(...)”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugdrijving die voorzien is op 11 november 2021. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Unique Moyen pris de la violation :

- des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;
- des articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;
- de la violation du principe général de droit de respect des droits de la défense
- de la violation des articles 3, 6, 8, et 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme
- de la violation du principe général de droit de respect de la vie privée et familiale,
- de la violation du principe général de droit de respect des attentes légitimes des usagers en matière de droit administratif
- de l'obligation générale de prudence et de l'obligation de statuer en prenant en considération toutes les circonstances d'un dossier ;
- du principe général de proportionnalité
- de l'erreur manifeste d'appréciation ;

EN CE QUE

Les actes attaqués sont motivés comme suit :

(...)

(..)

ALORS QUE

Attendu que toute décision administrative doit être motivée légalement ;

Que la Loi du 29 juillet 1991 précise en son article 3 que la motivation consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ;

Que la motivation doit être adéquate ;

Que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (M.LEROY, « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », Journées d'Etude du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, pp. 12-13) ;

Qu'en outre, la motivation doit être « adéquate », ce qui signifie qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante ;

Que le législateur a astreint l'administration à mieux délibérer sa décision. Sous couvert d'une exigence de forme, il lui a prescrit « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen. » (Doc. Pari., Sénat, 1990-1991, N°215/2)

Attendu que la décision notifiée à la requérante ne répond pas aux exigences précitées ;

Que dans le cas de la requérante la motivation de la décision est extrêmement succincte et ne lui laisse aucunement la possibilité d'expliquer les circonstances exceptionnelles qui l'ont empêchée de revenir plus tôt en Belgique ;

Attendu qu'ainsi qu'en atteste les différentes preuves apportées au dossier, c'est bien la circonstance de l'état de santé de son feu mari qui a obligé la requérante à se rendre au Cameroun, pour un décès dont elle ne pouvait à l'avance prévoir la date!

Que par la suite, la pandémie du coronavirus qui constitue un cas de force majeure en soi n'a pas permis à la requérante de revenir tout de suite en Belgique, et ceci sans tenir compte de son âge respectable.

Attendu que la décision stipule que la requérante est en possession d'un document de voyage valable ET qu'elle dispose d'une carte de séjour Belge également valable.

La police des frontières décide de confisquer le titre de séjour de mon requérant.

Elle fait alors l'objet d'une décision de refoulement.

Ce faisant aucune décision préalable de retrait de son titre de séjour ne lui avait été notifiée, de sorte que son titre de séjour était encore valable !

Il lui était donc extrêmement difficile, si pas impossible d'introduire un recours contre une éventuelle décision de retrait de titre de séjour. Notez que le simple dépôt d'un recours en annulation serait suspensif de cette décision de sorte que le refoulement n'est en aucun cas justifié ou justifiable.

Le retrait de son titre de séjour est manifestement abusif.

La requérante est âgée de 75 ans, a une santé précaire et vit en Belgique entourée de ses enfants et de ses petits enfants, et le refoulement vise à renvoyer quelqu'un vers son pays d'origine. Vivant en Belgique depuis près de 15 ans c'est vers la Belgique que la requérante devrait se voir refouler.

En effet, la police des frontières n'ignore pas que la requérante vit en Belgique depuis 2007. Et qu'elle bénéficie d'un droit d'établissement.

Que la partie adverse en ordonnant le refoulement du requérant n'a pas pris en considération toutes les circonstances de son dossier.

Qu'il y a une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse.

En refoulant la requérante, la partie adverse ne répond pas aux légitimes attentes d'un usager, des services publiés.

Tout usager de service public a le droit d'obtenir le respect de ses droits et délais de recours.

Le moyen est fondé.

Se voir confisquer ses papiers et notifier une décision de refoulement de manière péremptoire par la police des frontières est contraire au principe général de droit de se défendre, et viole l'article 6 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.;

L'article 6 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme stipule que :

« 1. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. Le jugement doit être rendu publiquement, mais l'accès de la salle d'audience peut être interdit à la presse et au public pendant la totalité ou une partie du procès dans l'intérêt de la moralité, de l'ordre public ou de la sécurité nationale dans une société démocratique, lorsque les intérêts des mineurs ou la protection de la vie privée des parties au procès l'exigent, ou dans la mesure jugée strictement nécessaire par le tribunal, lorsque dans des circonstances spéciales la publicité serait de nature à porter atteinte aux intérêts de la justice.

2. Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

3. Tout accusé a droit notamment à :

a. être informé, dans le plus court délai, dans une langue qu'il comprend et d'une manière détaillée de la nature et de la cause de l'accusation portée contre lui ;

b. disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense ;

c. se défendre lui-même ou avoir l'assistance d'un défenseur de son choix et, s'il n'a pas les moyens de rémunérer un défenseur, pouvoir être assisté gratuitement par un avocat d'office, lorsque les intérêts de la justice l'exigent ;

d. interroger ou faire interroger les témoins à charge et obtenir la convocation et l'interrogation des témoins à décharge dans les mêmes conditions que les témoins à charge ;

e. se faire assister gratuitement d'un interprète, s'il ne comprend pas ou ne parle pas la langue employée à l'audience. »

Attendu que l'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme stipule que : « Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »>

Que la décision ici attaquée viole les principes généraux invoqués au moyen ainsi que des articles 6 et 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Que l'appréciation de la partie adverse est manifestement erronée ;

Attendu que le refoulement de la requérante entraîne la violation de ses droits fondamentaux ;

Il convient de laisser à la requérante la possibilité de faire les démarches administratives auprès de ses autorités communales de son domicile légal en Belgique où elle doit résoudre ses inscriptions.

D'autant plus que lors de son arrestation, la requérante n'a pas été entendue.

L'agent administratif s'est contenté de tout remplir à sa place et de lui demander de signer. En omettant de remplir tous les renseignements requis dont la langue de la requérante.

Que les articles 6 et 13 de la CEDH sont violés.

Attendu que le refoulement de la requérant constitue également une atteinte à son droit au respect de la vie privée et familiale protégé par l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en effet selon l'article 8, paragraphe 2 de la CEDH « R ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité nationale, à la sécurité nationale, à l'intégrité territoriale ou à la sûreté publique, à la défense de l'ordre et à la prévention du crime, à la protection de la santé ou de la morale, à la protection de la réputation ou des droits d'autrui, pour empêcher la divulgation d'informations confidentielles ou pour garantir l'autorité et l'impartialité du pouvoir judiciaire » ;

Qu'il y a bien violation :

- des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;
  - des articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;
  - du principe général de droit de respect des droits de la défense, ainsi que l'article 6 et 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme du principe général de droit de respect de la vie privée et familiale, ainsi que l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme
  - du principe général de droit de respect des attentes légitimes des usagers en matière de droit administratif
  - de l'obligation générale de prudence et de l'obligation de statuer en prenant en considération toutes les circonstances d'un dossier ;
  - du principe général de proportionnalité
  - et erreurs manifestes d'appréciation ;
- Que le moyen est sérieux ; »*

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt gewezen op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en wordt erop gewezen dat verzoekende partij meer dan een jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten en dat zij niet voldaan heeft aan de meldingsplicht zodat haar verblijfskaart niet meer geldig is en wordt ingetrokken. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Het loutere feit voorts dat de motivering beknopt zou zijn, maakt niet dat verzoekende partij niet weet op grond van welke overwegingen de bestreden beslissing werd genomen. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vastgesteld dat verzoekende partij België is uitgereisd op 18 mei 2018 en dat zij aldus al meer dan een jaar het grondgebied heeft verlaten waardoor de geldigheid van haar identiteitskaart is vervallen en deze wordt ingetrokken, aangezien zij nagelaten heeft het gemeentebestuur voor haar vertrek in te lichten van haar voornemen het land te verlaten en er terug te keren en zij evenmin voor haar vertrek bewezen heeft haar hoofdbelangen in België te behouden.

3.7. Artikel 19, § 1, lid 1 van de vreemdelingenwet geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in België.

Verzoekende partij, die in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen (*in casu* een elektronische C-kaart) betwist niet dat zij op het moment van de bestreden beslissing al meer dan drie jaar België heeft verlaten. Evenmin betwist zij dat zij het gemeentebestuur niet heeft ingelicht van haar voornemen het land te verlaten en er terug te keren noch dat zij voor haar vertrek bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt.

Nu verzoekende partij langer dan een jaar afwezig is geweest, kan zij - conform artikel 39, §3 van het vreemdelingenbesluit, enkel een recht op terugkeer laten gelden wanneer zij:

“ (..)

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Verzoekende partij betwist niet niet voldaan te hebben aan de voorwaarde 1°.

Gelet op voorgaande vermocht de verwerende partij haar identiteitskaart intrekken, nu artikel 35 van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt:

“De verblijfsdocumenten bedoeld in artikel 31 en elk ander Belgisch verblijfsdocument worden ontnomen van de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering

De verblijfstitel ter staving van een verblijf van beperkte of onbeperkte duur, de vestigingsvergunning en de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliezen hun geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen en voorwaarden waarin artikel 39 voorziet

(..)”

Dat verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog een legaal verblijf had in België, gaat voorbij aan het uitdrukkelijke motief in de bestreden beslissing dat haar verblijfskaart niet meer geldig is en werd ingetrokken waardoor verzoekende partij dient te beschikken over een geldig visum voor binnenkomst, *quod non in casu*.

3.8. Verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting dat zij door overmacht niet binnen het jaar is kunnen terugkeren. Zij wijst op de omstandigheden zoals aangehaald in het verzoekschrift, meer bepaald het overlijden van haar echtgenoot, haar gezondheidstoestand en de Covid-19 crisis.

3.9. Verzoekende partij wijst erop dat zij haar echtgenoot is gevolgd naar Kameroen. Haar echtgenoot was ziek en wou in zijn thuisland overlijden. Verzoekende partij erkent aldus zelf dat zij niet zeker wist wanneer haar echtgenoot zou overlijden en dat haar vertrek uit België aldus voor onbepaalde duur was.

Zij wist immers dat het tijdstip van overlijden een ongekend gegeven was en dat zij nadien nog een periode volgens de lokale gebruiken in Kameroen zou doorbrengen (p. 2 van het verzoekschrift). In die optiek kwam het aan verzoekende partij toe de nodige voorzienbaarheid te hebben en de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen van haar vertrek uit België, nu zij zelf bij voorbaat niet kon uitsluiten dat zij niet langer dan een jaar het Belgische grondgebied zou verlaten. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). In casu blijkt geenszins dat verzoekende partij gewag van overmacht kan maken.

Aangezien haar echtgenoot overleden is op 1 februari 2020 en verzoekende partij op dat moment al bijna twee jaar het Belgische grondgebied had verlaten, kan zij voorts bezwaarlijk verwijzen naar de Covid-19 crisis om te stellen dat dit haar verhinderd heeft terug te keren naar België binnen een periode van één jaar na vertrek van het Belgische grondgebied. Verzoekende partij bewijst aldus niet dat zij omwille van de wereldwijde pandemie veroorzaakt door het Covid-19 virus niet kon terugkeren binnen de termijn van 12 maanden, nadat zij België verliet op 18 mei 2018. Zij brengt geen stuk bij waaruit blijkt dat zij een poging ondernomen heeft om binnen de periode van 12 maanden terug te keren naar België en dat dit niet mogelijk was.

Ook waar zij betoogt dat zij in Kameroen gehospitaliseerd is geweest van 23 februari tot 28 maart 2020, van 16 juni tot 27 juni 2020 en van 6 november tot 17 december 2020 kan zij niet overtuigen dat deze feiten haar verhinderd hebben binnen het jaar terug te keren naar België en er dus sprake is van overmacht, nu zij reeds op 18 mei 2018 België had verlaten en de hospitalisaties zich bijna twee jaar later voordeden. Deze feiten hebben haar dus geenszins verhinderd om binnen het jaar na vertrek terug te keren naar België. De verwijzing naar haar gezondheidstoestand kan in deze gelet op voorgaande niet overtuigen.

3.10. Verzoekende partij meent voorts dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. De Raad herhaalt dat verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat zij langer dan een jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten. Het gegeven dat zij in bezit is van een geldige identiteitskaart, doet geen afbreuk aan het feit dat zij haar recht op terugkeer verliest tenzij zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 39, §3 van het vreemdelingenbesluit. Er blijkt op het eerste gezicht evenwel niet dat verzoekende partij voor haar vertrek bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis heeft gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen in België behoudt. Evenwel, zoals blijkt, heeft verzoekende partij al meer dan drie jaar het Belgische grondgebied verlaten zonder de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen van het feit dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Op het eerste gezicht blijkt niet dat verzoekende partij – ondanks een afwezigheid van meer dan drie jaar – nog steeds een dermate privéleven in België heeft waardoor de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM zou opleveren. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog aannemelijk dat zij met haar volwassen kinderen en haar kleinkinderen een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij daarmee een bijzondere afhankelijkheidsband heeft, temeer gelet op haar jarenlange afwezigheid van het Belgische grondgebied.

Waar verzoekende partij betoogt dat haar verblijfstitel haar op onrechtmatige wijze werd afgenomen, wijst de Raad erop dat conform artikel 35, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit *“De verblijfsdocumenten (..) worden ontnomen van de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering.”*

Artikel 35, 2de lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt uitdrukkelijk dat de verblijfstitel ter staving van een verblijf van beperkte of onbeperkte duur, de vestigingsvergunning en de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hun geldigheid verliezen zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen en voorwaarden waarin artikel 39 van het vreemdelingenbesluit voorziet, *quod non in casu*.

Waar de wetgever voorts heeft voorzien dat een vreemdeling die het recht op terugkeer verloren heeft, onder bepaalde voorwaarden een *‘machtiging tot terugkeer’* kan krijgen (artikel 19, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto het koninklijk besluit van 7 augustus 1995), kan er niet zonder meer worden

gesteld dat de toepassing van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM (RvS 14 maart 2019, nr. 243.936).

In casu dient verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot terugkeer in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 6 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995). Zij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat zij zou moeten toegelaten worden tot het grondgebied om zich bij het gemeentebestuur te gaan aanbieden en zich in regel te stellen.

3.11. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Bovendien blijkt dat verzoekende partij met onderhavig en bovendien schorsend beroep in rechte is kunnen opkomen tegen de door het bestuur getroffen beslissing tot terugdrijving waarbij haar wordt meegedeeld dat haar verblijfskaart wordt ingetrokken. Het komt verzoekende partij voorts toe haar aanvraag om machtiging tot terugkeer in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Indien de beslissing ter zake voor haar negatief zou zijn, dan kan zij steeds daartegen in rechte opkomen bij de Raad.

3.12. Verzoekende partij kan voorts op het eerste gezicht ook niet gevolgd worden dat haar recht om gehoord te worden werd geschonden. Zoals blijkt werd zij op 31 oktober 2021 geïnterpelleerd door de luchtvaartpolitie waarbij zij zich uitdrukte in het Frans en volgende verklaring aflegde: *“Zij heeft gereisd via Frankrijk en ze zou daar geen stempel gehad hebben. Voor het feit dat ze dan geen stempel heeft van Cameroen, daar hebben ze geen uitleg voor.”*

Verder heeft de luchtvaartpolitie volgende vaststellingen genoteerd:

“Betrokkene is in het bezit van een geldige vreemdelingen IK.

Na raadpleging van het Rijksregister blijkt betrokkene ingeschreven te zijn in 1070 ANDERLECHT, (..).

In het paspoort van betrokkene vinden wij als laatste uitreisstempepl 18.05.2018, wat zou betekenen dat zij het Belgisch grondgebied gedurende een periode van meer dan 1 jaar heeft verlaten. Betrokkene geeft ook toe dat zij het land verliet op deze datum.

Zij verklaart zijn gemeente van woonplaats niet ingelicht te hebben van zijn voornemen om het land meer dan één jaar te verlaten.

Volgens de bepalingen van art 35 van het KB van 08-10-1981 vervalt de geldigheid van elke vestigings- of verblijfsvergunning van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij voor zijn vertrek heeft bewezen zijn hoofdbelangen in België te behouden en het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats inlichtte van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

(..)”

en verder: *“Op vraag van de aanwezig zoon wordt een dokter gecontacteerd voor nazicht van mevrouw. Zij zou lijden aan hoge bloeddruk en ouderdomsdiabetes. De dokter is om 09.21 uur ter plaatse. De dame is in orde.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, blijkt op het eerste gezicht dat zij wel degelijk gehoord werd voor het treffen van de bestreden beslissing. Haar stelling dat de luchtvaartpolitie alles in haar plaats heeft ingevuld en gevraagd heeft het verslag te tekenen, houdt geenszins in dat de luchtvaartpolitie haar verklaringen niet waarheidsgetrouw heeft weergegeven. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij ook niet betwist dat zij al langer dan een jaar uit het Rijk afwezig is en zij het gemeentebestuur niet heeft ingelicht voor haar vertrek. Verder maakt de verzoekende partij ook

geenszins aannemelijk dat de luchtvaartpolitie verplicht is de verklaringen en vaststellingen in de taal van verzoekende partij te noteren.

Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.13. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van voormelde artikelen inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.14. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.15. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

S. DE MUYLDER